

СЕРПЕНЬ 2000 РОКУ

12 серпня 2000 року Еббі Морріс, захекана, спітніла, поспішала сірою стрічкою гравійної дороги на вечірню прогулянку. Попри сорочку з довгими рукавами, штани й товстий шар спрею від комах, комарі хмарою клубочилися навколо її голови в пошуках незахищеної плоті. Вона була вдячна за місячне сяйво та компанію Перчинки, її чорної лабрадорки. Чоловік Еббі Джей вважав нерозумним гуляти так пізно, але між роботою, забиранням дитини із садочка, а потім ще й усіма хатніми справами час із 21:30 до 22:30 був єдиною годиною дня, що належала лише їй.

Та вона й не боялася. Еббі виросла, гуляючи такими шляхами. Сільськими дорогами, вкритими запилюженим гравієм, або просто ґрунтовими з кукурудзяними полями обабіч. За три місяці, що жили тут, вона жодного разу не зустріла когось на своїх вечірніх прогулянках, що її дуже навіть влаштовувало.

«Роско, Роско! — почувся жіночий голос десь іздалека. Хтось кличе свого собаку на ніч додому, подумала Еббі. — Ро-о-о-с-ко», — слово пролунало як пісня, але роздратовано в кінці.

Перчинка важко дихала, її рожевий язик звисав і ледь не тягнувся по землі.

Еббі пришвидшила ходу. Вона була майже на півдорозі свого п'ятикілометрового кола. Там, де гравійна

дорога перетиналася з ґрунтовою, яку буквально ковтали кукурудзяні поля. Жінка повернула праворуч і різко зупинилася. На узбіччі дороги, метрів за сорок від неї, був припаркований пікап. Від хвилювання їй закололо спину, а собака дивилася очікувально. «Мабуть, спустило колесо чи проблема з двигуном, тож залишили тут машину до пори до часу», — припустила Еббі.

Вона рушила далі, і в цю мить пасма хмар затулили місяць, занурюючи небо в пітьму, тож неможливо було побачити, чи сидить хтось у пікапі. Еббі витягнула голову, щоб почути, чи працює двигун, але почувала лише схожу на дзигчання електропилки серенаду тисяч цикад та вологе дихання Перчинки.

«Ходімо, Перчинко, — сказала Еббі тихо, ступаючи кілька кроків назад. Але Перчинка продовжувала йти вперед, опустивши ніс до землі, простежуючи якийсь зигзагуватий слід просто до шин пікапа. — Перчинко! — гукнула Еббі. — До мене!»

Відчувши суворість у голосі Еббі, собака підняла голову, неохоче облишила слід і повернулася до хазяйки.

Чи не було якогось руху за темним вітровим склом? Еббі не була впевнена, але не могла позбутися відчуття, що хтось стежить за нею. Раптом хмари розійшлися, і вона помітила якусь фігуру, згорблену за кермом. Чоловіка. На ньому була кепка, і в місячному сяйві Еббі мигцем побачила бліду шкіру, злегка викривлений ніс та гостре підборіддя. Він просто там сидів.

Теплий вітерець доніс із полів якийсь гамір, від якого в неї настовбурчилося волосся на потилиці. Праворуч від неї чулося шарудіння. У Перчинки стала дибки шерсть на загривку, і та низько загарчала.

«Ходімо», — сказала Еббі, задкуючи, перш ніж розвернутися й поспішити додому.

Шериф Джон Батлер стояв на зогній задній терасі, оглядаючи свій двір, потріскане та порепане дерево під босими ногами. Прилеглі будинки всі стояли темні, сусіди з родинами швидко послули. Та й чого б то їм не спати? Вони мали шерифа, що жив просто поряд. Їм не було про що хвилюватися.

Дихалось йому важко. Нічне повітря було тепле та застоєне і тяжко тиснуло на груди. Осетровий місяць, як його називають, висів жирно й низько, кольору бджолиного пилку. Чи то був оленячий місяць — липнева повня? Шериф не міг точно згадати.

Останній тиждень усе було тихо. Надто тихо. Ані тобі крадіжок із проникненням, ані серйозних аварій, ані інцидентів із наркотиками, ніхто навіть на домашнє насильство не скаржився. Не те, щоб округ Блейк був осередком злочинності. Але насильницьких злочинів і в них вистачало. Просто не цього тижня. Перші чотири дні він був вдячний за таку передишку, але потім вона стала трохи лякати. Було дивно, тривожно. Вперше за двадцять років на посаді шерифа Батлера по-справжньому поглинула паперова робота.

— Не буди лихо, поки воно тихе, — почувся м'який голос. Тридцятидворічна дружина Батлера Дженіс обійняла його рукою за стан і поклала йому голову на плече.

— За це не хвилюйся, — відповів Батлер із легким сміхом. — Зазвичай воно саме мене знаходить.

— Тоді повертайся до ліжка, — сказала Дженіс і потягнула його за руку.

— Зараз іду, — сказав Батлер. Жінка схрестила руки на грудях і суворо на нього подивилася. Він примирливо здійняв праву руку. — Ще п'ять хвилин. Обіцяю. — Дженіс неохоче повернулася до будинку.

Батлер провів мозолястою долонею по розтрісканих кедрових перилах. Усю веранду потрібно було ремонтувати. Повністю розібрати й переробити. Можливо, завтра він з'їздить до господарчої крамниці в Сіу-Сіті. Якщо так триватиме далі, у нього буде достатньо часу на ремонт веранди. Стримуючи позіхання, він повернувся до будинку, замкнув двері на засув і поплентався коридором до ліжка та Дженіс. «Ще одна спокійна ніч, — думав шериф, — то чому б не насолодитися нею, поки не скінчилася?»

00:30

Деб Каттер вирвав із глибокого сну звук, схожий на лускання повітряних кульок. Кульки за кулькою. Можливо, то діти гралися десь із феєрверками, що залишилися після Четвертого липня. «Ренді», — пробурчала вона. Відповіді не було.

Деб потягнулася по чоловіка, але ліжко поруч було порожнє, покривала неторкані та прохолодні на дотик. Вона вилізла з-під ковдри, підійшла до вікна й розсунула завіски. Пікап Ренді не був припаркований на його звичному місці біля доїльні. Машини Брока теж не було. Вона глянула на годинник. Після опівночі.

Її сімнадцятирічний син давно став для неї чужим. Її любий хлопчик завжди мав лиху вдачу, що ставала дедалі лихішою. Вона була впевнена, що до добра це його не доведе. Брок народився, коли їм було ледь по вісімнадцять, і вони слабо уявляли, як подбати про себе, не те що про дитину.

Деб знала, що Ренді суворий із Броком. Часом надто суворий. Коли син був маленький, достатньо було лише несхвального погляду та ляпанця, щоб його вгамувати, але ті дні давно минули. Єдиним, що тепер, здавалось, могло повернути його увагу, був добрячий удар по голові.

Деб мусила визнати, що з роками Ренді вже перетнув кілька ліній: наставляння синців, розбивання губ, розквашування носа. Але потім Ренді завжди виправдовував свою жорстокість: життя — штука нелегка, і що скоріше Брок це зрозуміє, то краще.

А сам Ренді. Останнім часом він був такий далекий, такий зайнятий. Він не лише допомагав своїм батькам на фермі, але й також відновлював іншу стару ферму з десятком старезних господарських будівель та свинарником, а також намагався виростити власний урожай. Удень вона його майже не бачила.

Деб намагалася вгамувати свою образу, але та не минала. Одержимий. Ось який був Ренді. Одержимий відбудовою цієї старої садиби, одержимий землею. Усе завжди зводилося до землі. Родинний бюджет тріщав по швах, і вони ризикували опинитися на гачку двох володінь, із якими не здатні були впоратися. Вона вже більше не могла такого терпіти.

Удалині пролунав ще один ляскіт. «Бісові діти», — подумала жінка. Уже повністю прокинувшись, вона втупилася у вентилятор на стелі, що ліниво обертався над нею, і стала чекати, коли чоловік із сином повернуться додому.

1:10

Спочатку дванадцятирічна Джозі Доїл зі своєю найкращою подругою Беккі Аллен побігли на гучні звуки. Здавалось, бігти потрібно тільки в дім — туди, де були її мама, тато та Ітан. Там вони будуть у безпеці. Але до того часу, як Джозі та Беккі виявили, що помилилися, було вже запізно.

Вони повернули від звуку і, взявшись за руки, побігли через темне фермерське подвір'я до кукурудзяного

поля — його стебел, високого, гостроверхого лісу, свого єдиного шляху до порятунку.

Джозі була впевнена, що чула тупіт ніг, і озирнулася, щоб подивитися, хто їх переслідує. Але там не було нічого й нікого — лише будинок, занурений у нічну пітьму.

— Хутчіш, — видихнула Джозі, хапаючи Беккі за руку й тягнучи вперед. Важко дихаючи, вони побігли далі. Були вже майже там. Раптом Беккі спіткнулася. Вона скрикнула, і її рука вислизнула з руки Джозі. Ноги їй підкосилися, і дівчинка впала на коліна.

— Уставай, уставай, — благала Джозі, тягнучи Беккі за руку. — Будь ласка. — Вона знову наважилася подивитися назад. Серпанок місячного сьйва на мить окреслив якусь тінь, що вийшла з-за сараю. Джозі із жахом побачила, як ця фігура підняла руки та прицілилася в них. Вона випустила руку Беккі, розвернулася й побігла. Залишалося зовсім трохи — вона була майже там.

Джозі вискочила на кукурудзяне поле саме тоді, як пролунав ще один постріл. Руку її прошив пекучий біль, забивши дух. Але Джозі не зупинилася, не сповільнилася, продовжила бігти, а гаряча кров крапала на щільно спресований ґрунт.

НАШІ ДНІ

Через швидке наближення заметілі Вайлі Ларк заїхала на останнє вільне паркувальне місце на вулиці, де між аптекою та готелем була затиснута продуктова крамниця Шеффера. Вайлі б краще поїхала до більшого, із ширшим асортиментом супермаркету в Алгоні, але над Берденом уже нависли важкі сірі снігові хмари.

Вона вийшла зі своєї автівки, похрустуючи чобітками по солі, якою рясно всіяли тротуар, — очікувалося, що ввечері буде ожеледиця та випаде пів метра снігу.

Вайлі з тривогою підійшла до вітрини крамниці, прикрашеної до Дня святого Валентина. Обдерті червоні та рожеві сердечка й купідони з луками та стрілами. Перш ніж штовхнути двері, вона трохи затрималася. Крамниця Шеффера була родинним закладом, без відомих марок і з обмеженим вибором. Вона була зручна, але переповнена галасливими місцевими.

Досі, коли Вайлі приїздила до Бердену, вона успішно ладнала з місцевими, але що надовше вона там залишалася, то складніше це ставало.

Усередині її зустрів потік теплого повітря. Вона втрималася від спокуси зняти шапку та рукавички й натомість вставила навушники та збільшила звук подкасту про реальні злочини.

Усі візочки були розібрані, тому Вайлі взяла кошика та стала блукати рядами, не підіймаючи очей від підлоги.